

Οι δάσκαλοι και οι δασκάλες τόλμησαν να πουν το αυτονόητο: ότι για να ζήσεις σήμερα, όχι αξιοπρεπώς, απλώς να ζήσεις, χρειάζεσαι χίλια τετρακόσια ευρώ τουλάχιστον.

Υπέρ των δασκάλων
Του Σπύρου Α. Μοσχονά*

Οι δάσκαλοι και οι δασκάλες που απεργούν τόλμησαν να βροντοφωνάξουν κάτι που κανένας συνάδελφός τους σε καμία από τις ανώτερες βαθμίδες της εκπαίδευσης δεν ομολογεί φωναχτά: ότι εκπαιδευτικός με μισθό πείνας δεν νοείται. Τόλμησαν να πουν αυτό που κάθε εργαζόμενος θεωρεί αυτονόητο: ότι για να ζήσεις σήμερα, όχι αξιοπρεπώς, απλώς να ζήσεις, χρειάζεσαι χίλια τετρακόσια ευρώ τουλάχιστον. Αυτό το ‘τουλάχιστον’ βγήκαν να φωνάξουν.

Και το είπαν την κατάλληλη στιγμή. Τη στιγμή που το Υπουργείο ξεκινούσε μία, την πρώτη, από τις πολλές μεταρρυθμίσεις του – με την εισαγωγή νέων βιβλίων και μεθόδων διδασκαλίας στα σχολεία – πρόκριμα και για τις εξαγγελθείσες μεταρρυθμίσεις στη μέση, την ανώτερη και την ανώτατη εκπαίδευση. Το είπαν έγκαιρα, τη στιγμή που τα δημόσια σχολεία ετοιμάζονταν να γεμίσουν – όχι πριν αδειάσουν, όπως μας συνήθισαν οι συνάδελφοί τους της ανωτάτης. Το είπαν επίσης με αξιοπρέπεια. Ζητώντας περισσότερη επιμόρφωση, χωρίς ν’ αρνούνται την αξιολόγηση. Και η αξιοπρέπεια των δασκάλων είναι ακριβώς ο λόγος που ακούγεται σαν άνοστο ευφυολόγημα η επίκληση από τον Πολ Ποτ της εθνικής οικονομίας της αρχής της ισότητας στο μισθολόγιο των δημοσίων υπαλλήλων. Διεκδικώντας το μίνιμουμ, οι δάσκαλοι απαίτησαν ταυτοχρόνως να μην εξισώνονται με τους πάσης λογής κλητήρες και διοικητικούς υπαλλήλους, των οποίων έργο είναι η συμπλήρωση τριπλοτύπων και η διακομιδή εγγράφων.

Δεν είναι τυχαίο λοιπόν που τα αιτήματα των δασκάλων τα στηρίζουν, σύμφωνα με όλες τις δημοσκοπήσεις, αυτοί που τους εμπιστεύονται τα παιδιά τους, οι γονείς και οι κηδεμόνες, ενώ εκ των συναδέλφων τους στις ανώτερες βαθμίδες της εκπαίδευσης οι μεν της μέσης φαίνεται να επιχαίρουν με τη μεταρρυθμιστική αναμπουμπούλα, προσβλέποντας στην αύξηση του κατά κεφαλήν ιδιαίτερου, οι δε της ανωτάτης εξακολουθούν να γκρινιάζουν για την επαπειλούμενη αξιολόγηση ή να φλυαρούν για τη συνθήκη της Μπολόνια. Με τη βιβλιο-μεταρρύθμιση του Υπουργείου Παιδείας (με βιβλία ομολογουμένως καλύτερα από αυτά που συνηθίσαμε επί δεκαετίες) ήρθε στο φως το μοναδικό πρόβλημα κάθε μεταρρύθμισης, που στη φούρια μας πάνω ξεχάσαμε να το συζητήσουμε: ότι μεταρρύθμιση χωρίς λεφτά δεν γίνεται.

Όπως επίσης δεν γίνεται μεταρρύθμιση χωρίς μαθητές. Δίπλα στους δασκάλους δεν μπορεί παρά να δει κανείς με συμπάθεια την άλλη εκείνη αγνοημένη ομάδα της εκπαίδευσης, αυτούς που εσχάτως ανέλαβαν να εξευτελίσουν οι καλοπληρωμένοι εξυπνάκηδες των ΜΜΕ. Τους καταληψίες. Τους αρνητές των πάντων. Τους μαθητές που φωνάζουν με το ένστικτό τους περισσότερο παρά με τη λογική τους: χωρίς εμάς μην.

Σύμφωνα με τις προβλέψεις των επικοινωνιολόγων, αλλά και σύμφωνα με τη διαβεβαίωση του ίδιου του πρωθυπουργού, οι δάσκαλοι θα γυρίσουν οικονομικά και ηθικά καταρρακωμένοι στα σχολεία τους. Με την κατάλληλη δόση πυγμής και υποκρισίας, αυτό θα γίνει μάθημα προς όλες τις κοινωνικές τάξεις, μάθημα που μόνο μία κυβέρνηση αφοσιωμένη στην ολοκλήρωση της τετραετίας μπορεί να διδάξει.

Την επιφυλλίδα αυτή ΔΕΝ τη δημοσίευσε η Καθημερινή

Δεν είμαι σίγουρος αν οι προβλέψεις αυτές θα επαληθευτούν. Ακόμα κι έτσι, αναγνωρίζω στον αγώνα των εξαντλημένων δασκάλων τεράστια επιτυχία, και νιώθω ευφορία στη σκέψη ότι κάποιοι επιτέλους αποφάσισαν να μιλήσουν, παρουσία όλων, για τα πραγματικά προβλήματα της παιδείας. Ότι κάποιοι εκπαιδευτικοί εξακολουθούν να μας μαθαίνουν γράμματα, αντί να μας διδάσκουν θεωρίες. Κάποιοι, όχι όποιοι κι όποιοι: δάσκαλοι και δασκάλες.

* Ο Σπύρος Μοσχονάς είναι επίκουρος καθηγητής γλωσσολογίας στο Πανεπιστήμιο Αθηνών.